

σου χαϊδεύω άκαλά τα κρινένια σου πόδια...
 κοιμάσαι σάν παραμύθι ή ιστορία μου δέν είναι όμως. Είναι άρ-
 νή. Έγώ μπορού νά στό βεραιδω. "Άκουσε την καλή μου...
 μακριά, ώς έκει πού στάνουν νά δοϋν τά μάτια σου, καί ποι-
 ρα άκίμα, ποιό μακριά έπεί τό σημετό πού άγγίξει ή θάλασσα
 ουρανό, έκει πού τό χρώμα της θάλασσας είναι σάντρο βαθύ
 τά κύματα σφυρίζουν άγρικέμενα, σ'ένα τραλλό στρωγοθύρι
 πού ή φθείς ξεοπάει μ'έλη της τή μανία; Έκει σάν βρά-
 λασσας, τόσο βαθιά, πού μήτα ή φαντασία του άνθρώπου
 φτάσει. Έκει, είναι όλα ήρεμα καί γαλήνια; Έκει,
 τό φως του ήλιου. Όμως είναι όλα σιωπημένα μ'ένα
 λατο φως, πού σκορπίζει άκαλόγητα καί γαλήνη. Έκει
 τό καλέτι του νεραϊδοβασιλιά. Ένα καλέτι πού ύπάρυ
 στά παραμύθια, φτιαγμένο άπό κοράλια μαργαριτάρια
 κολλιτιμας πέτρας, πού δέν τές ζέρεις καλή μου, για
 φρόπινο μάτι δέν τές έχει δεξ. Έκει, ζουσε καθή
 σα, μαζί μέ τές άλλες δεκατέσσερις άδερφές της. Εδ
 νε πολλή παρξενή άν μπορούσες νά τήν δής. Γιατί,
 μέση ήταν ένα πολύ έμορφο κορίτσι, μαζί, τό ύπλο
 γινότανε φθόρι. Καί, πότεπός με δέν είχε πόδια σάν
 άνθρωποι, όμως είχε μία πολύ ώρατα φάρσεια σφρά κ
 πής στό είδος της, θά ήταν πολλή έμορφη, γιατί σ
 τήν κούτασαν μέ κρουση ρήλεια ("άν καί τήν άγαπού-
 μικρότερη τους άδερφή). Καί ή γιαγιά της ή νεραϊ
 της έλεγε μέ καρμάρι:

g-30''

Νεραϊδοβασιλισσα: Μικρή μου έχεις τήν πιό έμορφη σφρά σ'έλο τό ν
 ποτέ νεραϊδα της θάλασσας δέν έγεννήθηκε μέ τ
 ριά: είσαι τό κουνό μου καρμάρι: καρμάρι νά είσαι
 όσο κι'έμορφη. Άλλοτεία είσαι πολλή παρξενή η
 κοιμάεις μέ τές άδερφές σου: Κάθεσαι όρες καί

ρια που καταΐδουνα στὰ δέντρα....

(ΘΟΥΡΒΟΣ ΚΥΜΑΤΟΣ)

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ:

Γιατί ζέξασα νά σου πώ καλή μου πώς ύπως έσ-τες οί άνθρωποι
στην ζηρή έχετε τή κουλιά που σής καλά ΐδουνα στὰ δέντρα,
έτσι και στο ναπαΐδορασά'αίλο, έχουνα τή φάρια, και χαϊρουνται
έκιογοντας τή παρξένο καλλΐδοιμά του:- Εξρω πός ύλα αυτὰ
σου φαίνονται παρξένα. Όμως έγά σέ βραβιάνω πός είναι άη-
θινά....

(Ο ΘΟΥΡΒΟΣ ΚΥΜΑΤΟΣ ΕΣΤΑΜΑΤΑ)

Νεραΐδορασά'αίλο:

Άλλοθια είσαι πολύ παρξένη ναπαΐδοκοπέλλα. Δέν χαϊρουναι και
σέ ύπως οί άλλες άδερφές σου. Πολύ λίγες φορές ήκουσα τή γέ-
λιο σου, και τή μάτια σου έχουνα μιά περιεργή φλίζη. Γιατί
δέν πής και σέ μαζί με τές άδερφές σου έξω στην κήκο του πα-
λατιού νά διακοκεάδουσε μαζΐτους; Τέ χαρή μπορετε νά βρουναι
μαζΐ μου, κοντά σέ μιά γρηή ναπαΐδορασά'αίλο που είναι μετρη-
μένα και τή χρόνια της.

Νεραΐδοουλα:

Όχι, όχι, γιαγιά μήν τή λές αυτὸ! Έμεις οί ναπαΐδες τ'ουμε
πολλά χρόνια! Έτσι δέν μου έχεις καΐ;

Νεραΐδορασά'αίλο:

Και, τ'ουμα 300 χρόνια. Όμως έγά είμαι πολύ γρηή και: Γιατί
τό χρουή μου σου λές νά πής έξω στο κήκο με τές άδερφές σου.
Τά ναΐδα, με τή ναΐδα.

Νεραΐτοουλα:

Μ'έροσε γιαγιά νά σ'έκοου νά μιλής. Εξείτε τ'οσα περιεργα πρά-
γματα και διηγείσαι! Μ'έροσε νά σ'έκοου νά μου μιλής γι'αυτὸ
τὸ παρξένα πλδματα που τὸ λές... πώς τὸ λές γιαγιά;

Νεραΐδορασά'αίλο:

Τους άνθρώπους;

Νεραΐδοουλα:

Και, τους άνθρώπους; Εξείτε γιαγιά, προχθές βρήκα μιά περιε-
ργη κέτρα. Έχει ένα παρξένο σχήμα: Είναι ολόλευκη και λατα
δως τὸ μέσα μέρος τ'ης άχειβάδας. Και λές πώς είναι ένα κομμά-
νο κεφάλι: Ένα κεφάλι άγοριού; Τέ άμορφιά που έχει: Κέθεμα
δρας και τὸ νυτίμα; Τέ λές νά είναι;

die von K... ..

()

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

()

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

Ηρατῖδοβαούλιαι: Εἶναι ἔγαλμα.

Ηρατῖδοῦλαι: Ἄγαλμα;

Ηρατῖδοβαούλιαι: Καί, ἐτοί λένε οἱ ἄνθρωποι. Πέρνουνε πέτρες καί τίς σκαλίζου-
νε ἐτοί καὶ νά τοῦδε μοιᾶζουσι καί μ' ἀβίς στολίζουσι τῆ σκίτια
καί τοῦδε κήπου τοῦδε.

Ηρατῖδοῦλαι: Τί περὶ ἐργοί καὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι; (Παῦσις) Ἄλλῃται γιαγιά
ἔχω στόν κήπο ἕνα δικό μου κομμάτι. Τό ἔχω φυτέθει μόνη μου
μ' ἑλακδοκίνας ἀνεμῶνες καί ἕνατ' στήν μέση ἔχω βάλει τὸ ἔγαλ-
μα. Τί ἄκουσο καὶ εἶναι; Ἐὰ κοίτα νά εἶναι πολὺ ἄρατο ἀγέρι
αὐτὸ καὶ σκαλίζουσι στήν πέτρα. (Παῦσις) Πόσο σοφὴ εἶσαι; Πό-
σα πράγματα ξέρεις; Κράμα νά σὲ κοινάει ἢ εὐδὲ σου νά μὴν μπο-
ρεῖς ν' ἀρθεῖς ἔχω στό κήπο. Θάθελα πολὺ νά εἶς τὴν πέτρα μου;
Πῶς νά βρέθῃς ἐδῶ κάτω;

Ηρατῖδοβαούλιαι: Ἄπὸ κανένα κτυαγιαμένο πλοῦτο ζῶσι;

Ηρατῖδοῦλαι: Γιαγιά, ἔταν ἕνα ἄπο αὐτῆ... τέπλοτα ὅπως τῆ λῆς, χαλδῶσι,
οἱ ἄνθρωποι καθαίνουσι; Δὲν μποροῦν νά ζήσουσι ἐδῶ κάτω στήν
θάλασσα;

Ηρατῖδοβαούλιαι: Ὅχι κοῦδ.

Ηρατῖδοῦλαι: Τί κρῖμα; Οἱ ἄνθρωποι ζοῦνε πολὺ λίγα χρόνια ἐτοί δὲν εἶναι;

Ηρατῖδοβαούλιαι: Καί. Ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν ψυχὴ. Ὅταν καθάνουσι καί
τὸ σῆμα τοῦδε καταστραφεῖ, ἢ ψυχὴ τοῦδε μένει. Ἡ ψυχὴ τοῦδε
εἶναι ἐδῶνατῆ δὲν καταστραφεῖται ποτὲ....

Ηρατῖδοῦλαι: Ἐνὸς ἐμεῖς δὲν ἔχομε ψυχὴ καὶ ἔταν καθάνουσι γινόμεσθε κῆμα.
Γινόμεσθε κάτω ἐλάχιστο ἄπο τὴν ἀπέραντη θάλασσα. Ἄχι για-
γιὰ νά εἶχα καὶ ἐγὼ ψυχὴ; (Παῦσις) Γιαγιά πότε θάρθει καὶ ἡ
δικὴ μου σκίρῶ ν' ἀνέβω πάνω στή θάλασσα; Ἐχει τόσα
ἄρατα πράγματα λένε καὶ ἐὰ μποροῦσα νά εἶς. Ὅλοι οἱ ἀδερφεῖς
μου ἀνέβησαν. Ἡ ἄκουγες νά σοῦ μιλοῦν για τὴς ἄμορσιές καὶ
εἶδαν τὰ μάτια τους; Εἶδαν λῆει τὸν ἥλιο; Κόντεφάν νά στρα-
βοῦν ἄπο τ' ἀστραφτερὸ σῆς. Πόκει λῆει, ν' ἀνεβαίνεις
σιγὰ σιγὰ για νά συνηθῆσουσι τὰ μάτια σου. Ἵστερα εἶδαν

τὸ φεγγάρι: Τὸ ὄρατό σου ἦταν λέει τὸ φεγγάρι: Κι ὕστερα εἶδε
να τ'ἄστρα, χιλιῶδες λαμπρὰ φωτῆνια φηλά πολύ φηλά: (Παύσις)
Λέει τ'ἄστρα νὰ εἶναι ἡ συχὴ τῶν ἀνθρώπων;

Κεραΐδοβασιλίσ: Μπορεῖ χρυσοῦ μου, ποιὸς ξέρει;

Κεραΐδοῦλα: τὸ ὄρατα σου εἶναι ἄλ'αὐτά: Πῶς τρέμει ἡ καρδιά μου ὅταν τὰ
σκέφτομαι. Πότε θὰ μπορέσω νὰ γνωρίσω καὶ γὼ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυρ
μῶσια πράγματα;

Κεραΐδοβασιλίσ: Ἐάνε υπομονή. Ἄμα ἐνηλικιωθεῖς κι' ἐσεὶ καὶ θὰ εἶσαι ἕριμη γιὰ
ν' ἀντιῆξει ὁ ὄργανισμὸς σου στὸν ἄερα καὶ στὸν ἥλιο, τότε θὰ-
χαις τὴν ἔδεια ν' ἀνέβρεις φηλά στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.
Καὶ τότε θὰ τὸ βλέπεις κῆρα μέρα, τόσα, καὶ θὰ εἶ βαρεθεῖς
θὰ τὰ χερτάσεις καὶ θαῤῥωνται μέσος σου δὲν θὰ σοῦ κάνει κέ-
φι οὔτε νὰ κουνήσεις ἀπὸ τὸ πόδιτι.

Κεραΐδοῦλα: Καὶ φαίνεται πῶς ποτὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ βαρεθῶ τὸν ἥλιο, τὸν
οὐρανὸ, τὸ φεγγάρι, τ'ἄστρα. Πῶς μου γιαιγιά. Μπορεῖ νὰ τόχει
νὰ συναντήσω καὶ ἀνθρώπους στὰ ταξίδια μου αὐτά;

Κεραΐδοβασιλίσ: Μπορεῖ ποιὸς ξέρει:

Κεραΐδοῦλα: Αὐτὸ θάταν ἡ πιὸ μεγάλη μου ἀτυχία:

(ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑ ΚΥΜΑ)

ΑΘΗΓΗΡΙΑ:

Σ' ἔρθεσι καλὴ μου ἡ ἱστορία μου- τὸ κῆρμα, δὲν μ' ἔλασες: Δὲν
μπορεῖς νὰ μ' ἐπισείεις: Κι ὅμως, εὖ βαβαίῳ πῶς εἶναι ἄλ' αὐ-
τὰ ἀληθινά. Εἶχαν περῶσι μέρες πολλὰς ἀπὸ τότε ἡ κεραΐδοῦλα
περίμενε, ὅλο περίμενε, μὲ ἀνυπομονησία, τὴν ἦρα σου καὶ θὰ τὴν
ἀφίαναν ν' ἀνέβρει φηλά πάνω στὴν θάλασσα. Πήγαυε καὶ καθότανε
ἕρως στὸ μικρὸ τῆς κῆρα μὲ τὴν κῆρικινεσθῆνῶνῶν καὶ κοττοῦσε
τὸ μαρμάρينو ἀγαλμάτιο καὶ εἶχε βοαῖ. Ὅσας ἐπιτέλους ἡ πολυ
πόνητη μέρα ἔφτασε: Ἡ γιαιγιά τῆς φέρσε τὸ μαργαριταρένιο
κολιὸ ὡς ἐνδειξὴ τῆς εὐγενικιῆς καταγωγῆς τῆς, τὴν φέλησε
στὸ μέτωπο καὶ τῆς ἔδωσε τὴν ἔδεια ν' ἀνέβρει φηλά. Ἄτυχ
ὅμως εὖ πολύ ἄοχημα κερδῶ. Ἄκανε νόχτα. Ἄπο κείνας τὴς

νύκτες, και κένουν να τρέμη ή καρδιά μου του πιο γυναικού
 ναυτικού, βέβαια ή νεραϊδοπούλα μας δεν διέφερε κανένα κίνδυ-
 νο, γιατί δεν ήταν ναυτικός. Κι' έτσι δεν κινδύωνε να πι-
 γει. Το μόνο άσχημο γι' αυτόν ήταν πως δεν μπορούσε να δη το
 σπυγγάρι και τ' άστρα γιατί μαύρα σύννεφα το κάλυπταν. Κι' έτσι
 άπερηχηταυμένη και μουρασμένη από τα φρονισμένα κύματα, ήταν
 έτοιμη να γυρίσει πίσω στο καλάτι της. Όταν ξαφνικά βλέπει
 κήπου μακριά από το πλοίο. "Άρχισα να κολυμώ με πολύ κέπο
 προς τα κατ. Έξω από τα πόδια να φτάσει (ήδη από κύματος δυ-
 ναμάνει γίνεται θάλασσα).

Handwritten signature

Νεραϊδοπούλα:

Τι περιεργό πράγμα είναι αυτό που φέγγει έτσι; Μιλάρει να
 είναι από τα πλοία που μου διηγότανε ή γιατί. Η ά είναι πλοί-
 κή βέβαια έτσι φαίνεται. Κι' αυτά τα περιεργά πλάσματα που
 τρέχουν πάνω του, πρέπει να είναι άνθρωποι. "Άνθρωποι; Τι
 τυχερή που είμαι, τι χαρά, τι ετύχη, να δη άνθρωποι; Μα,
 γιατί τρέχουν; Πως φωνάζουν; Τι τους συμβαίνει; Κι' έκείνος
 έκεί, που κλάει έτσι άκίνητος και κυττάει μακριά, τι συμ-
 φως που είναι; Μιλάρει με τ' άγαλλίαση του κήπου μου. Ήδη
 είναι δικό του; Ήθεο όμοιος είναι;

(ΘΩΜΑΣ ΗΙ ΘΩΡΙΣΟ ΑΠΟ ΝΑΥΤΟ)

Θωμή Α':
 Θωμή Β':
 Θωμή Α':
 Θωμή
 Θωμή Α' Β' Γ':
 Νεραϊδοπούλα:

Καταβάτε τα πανιά; Χανόμαστε; 'Ο κυκλάνας έρχεται άπάνω μας.
 Θεέ μου βοήθα μας (ΣΠΑΝΙΣΤΟ ΚΑΤΑΡΤΙΟΥ)
 "Έπεσαν τα κατάρτια, χανόμαστε, βουλιάζουμε;
 Τό πλ. το κάνει νερά;
 Βοήθεια, πνιγόμαστε, βουλιάζουμε. (ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΙ ΘΥΣΙΑ)
 "Ω! Τι έγινε το πλοίο; Άθρησε; Έπεσε; Κι' άνθρωποι θ' κλάνουν
 να τώρα άφου δεν μπορούνε να ζήσουν στην θάλασσα. Και τα
 πνιγεί και έκείνος, άκκαθάνει. "Όχι, δεν θάλα, δεν θάλα.
 "Έκείνος πρέπει να ζήση, πρέπει να τόν ρωθ, να κάνε κάτι,
 να τόν σώσω. Ή τόν σώσω. (Η ΘΥΣΙΑ ΣΤΑΜΑΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΥΝΑΜΟΣ)
 (ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΑΜΑΤΑ)

Κεραΐδορασίδισι: Τέ έχεις χρυσή μου και δέν μιλλές; Σε κονένα, δέ γαλλές, δέν θέλεις μήτε νά τρώς κιά, μόνο κερνάς ύλη τήν μέρα σου εξω στόν κήνο κυτιάντας τήν παρξενή έκασήν πέτρα τών άνθρώπων. Άπό τήν μέρα π' άνέρθηκες πάνω στην θαλασσα δέν θά'ησες νά ξαναάνθεις, κ' έγιγες πιδ ήμέλητη παρό ποτέ. Τέ μάτια σου είναι περισσότερο θλιμένα τώρα κι 'έχουν μιά παρξενή έκφορά κι κοδ δέν ξανόθα σέ νεραΐδοπλασμα.

Κεραΐδοϋλα: Ποιόθα ένα περιεργό σφίξιμο στην καρδιά γιαγιά. Δέν ζέω τέ μευ συμβαίνει. Δέν νάμαι πολύ άργιστη. Έχω ένα μεδδισμα στην οφθα, που μου κέρει τό κέρι νά κολυμπέω. Κι' αυτό μου συμβαίνει κίθε φορά που θα σκεφθώ τ' άγέρι που ήταν μέσα στο πλετο έκείνο που σου διηγήθηκα. Τέ άγρια ήταν τά κύματα γιαγιά... Όμως κατόρθωσα και τόν βρήκα.. τόν άγκαλίασα... Τέ χλωμός που ήταν... εΐχε κλειστά τά μάτια σου... Πώς έμαθα με τό πέτρινο άγέρι του κήκου; Πόθωνα σκέφθηκα, όμως πρέπει νά τόν σόω. Τόν κρατούσα άκίμα στην άγκυλιά μου και κολυμπάω, κολυμπούσα... Έφτασα θέ σέ ρηχά, πολύ ρηχά νερά, τόσο που ζέσκια τήν οφθα μου στις κέρας. Εΐδα μακρού άλλους άνθρώπους, τότε τόν ξεπρωξα για νά βγή στην άμμουδιά. Τέ μάτια του ήταν πάντα κλειστά, τό πρόσωπό του χλωμό πολύ χλωμό. Εΐδα τους άνθρώπους νά πησιάζουν, φοβήθηκα, βούτηξα νηήγορα γρηγορα κι 'ήρθα. Λές νά τόν έωσα γιαγιά ή μήπως ήταν πεθαμένος;

Κεραΐδορασίδισι: Ποιός ζέρει;

Κεραΐδοϋλα: Τέ μου συμβαίνει. Γιατί κίθε φορά που τόν θυμάμαι νοιόθα μιά τέτοια θλίψη. κι' αυτό τό βάρος στην καρδιά, σάν νάχω κλεισσε μέσα μου τήν φουρτ υλιασμένη θαλασσα;

Κεραΐδορασίδισι: Έχω άκούσει άπό τήν μάνα μου κι' έκείνη πάλι άπό τήν διη της μάνα, νά λέει, κίς οι άν ρυκοι καθαίνουν ουχιά με άρρωσότητα που τήν άνεμάζουν έρωτα. Όμως σ' έμης τά νεραΐδοπλασματα δέν έχει συμβεί ποτέ κέτι τέτοια. Περιεργός πολύ

περίεργο? Τά συμπτώματα είναι τά ίδια. (Παθείς) Γιὰ κός μου χρυσή μου, τί ἀκριβές αἰσθάνεσαι.

Παραϊδοῦσαι

μιά λήθη, ἕναν ἀνεραντο κόνο τόσο μεγάλο, καὶ μοῦ φαίνεται κός δὲν τὸν χωράει ὅλη ἡ θάλασσα, καὶ μιά ἀκατανόητη ἐπιθυμία νὰ ξαναδῶ ἐκείνο τ' ἀγόρι. Τί χροῖμα νάχουν ἄραγε τὰ μάτια του; Δύνηκέραια νὰ τὰ δῶ. Ἦως θάδεκα νάξεραι τί χροῖμα ἔχουνε τὰ μάτια του; Ἦχω ἄραγε αὐτὴν τὴν ἀρρώστια καὶ κός γιαιδιά;

Παραϊδοραῖσις

Χρυσή μου ἔβαν τρομαρὲς ἔχω ἀκούσει ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι πεθαίνουνε ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρρώστια. Ἔβδ' ἐπὶ δικὸς μας τὸν νεραϊδόκοσμο, κατὰ δὲν παρουσιάζεται ἕνα τέτοιο πρόβλημα...

ἄπεριεργο, κολὸ περίεργο? (ΜΟΧΛΙΝΗ)

ἄπραϊδοῦσαι

(3)

Ἦως τρέμει ἡ καρδιά μου; Ἦως τρεμουλιάζει ἔτσι ὅλο μου τὸ κομμάτι; Τὸ αἷμα κός καὶ ἐπάγωσε μέσα μου. Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶ. Πρέπει νὰ εὐφρανῶ. Πρέπει νὰ εὐφρανῶ ἐπὶ τὴν τρομαρὴ σπηλιὰ τῆς οὐδίας μάγισσας τῆς θάλασσας, γιαιτὶ μονάχα αὐτὴ ἔχει τὴ δύναμη καὶ τὸ μαγικὸ φίλτρο καὶ πύοντας το θά μπορούμε νὰ γίνω ἄνθρωπος. Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶ. Πρέπει νὰ εὐφρανῶ ἐπὶ τὴν σπηλιὰ τῆς γρηῆς δράκαινας. Χέλω νὰ γίνω ἄνθρωπος. Θέλω ν' ἀκουτῶ καὶ γὰρ δὲς ἕρροφα κόδια. Ευχαρίζουμε τὴν φαρμακία οὐρά. Θέλω νάχω φυγὴ ὅπως οἱ ἄνθρωποι. Νὰ εἶ ἄραγε τ' ἀνθρώπινο ἀγόρι; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρει. Αὐτὴ ἡ γρηῆ οὐκ ἄ ἡ μάγισσα, αὐτὴ θά ξέρει νὰ μοῦ πει. Αὐτὴ, ὅλα τὰ γνωρίζει καὶ θά μοῦ δώσει τὸ μαγικὸ κατὰ καὶ θά μὲ κένει ἄνθρωπο, Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶ. Πρέπει νὰ εὐφρανῶ, νὰ εὐφρανῶ, νὰ εὐφρανῶ (Η ΕΡΩΝ ΕΒΙΝΕΙ) (Μουσιου μιξαριμένη μὲ τὸς φωνές).

1'

Αἴτησις (4)

Φωνή Α'

Ποιά εἶναι αὐτὴ καὶ ἔχει τὴν τέλη νὰ περνεῖ τὸ τρομαρὲς, τ' ἀδιέβρωτο θαλασσινὸ δάκος τοῦ θανάτου.

Φωνή Β'

Εἶναι ἕνα νεραϊδόκλασμα, μιά νεραϊδοῦσα.

Φωνή Γ'

Τὸ ἕρροφη καὶ εἶναι.

Φωνή Δ'

Καὶ τὸ ζητάει καὶ πηγαίνει.

- Θωνή Β' εδύει νά βρεῖ τήν σπηλιά τῆς γρηῆς στρέγγλας τῆς μάνας μας.
Γιὰ νά τῆς δώσει τό ποτό καὶ θάειν κάνει ἄνθρωπο.
- Θωνή Γ' Τὸ ἄμορφο καὶ εἶναι! Γιατί εδύει νά γένη ἄνθρωπος;
- Θωνή Α' (Γελᾷ) Χά. χά. χά. Τὸ τόλμη! Θά κολοπαθῶσι! Ποτὶ ὅν θά
μπορεῖσαι νά τήν βρεῖ θά τ' ἄνυψοῦν τὰ χτακόδια καὶ τὰ φαρμα-
κερὰ φέδια κι' οἱ σκορπιοὶ μὲ τὴς δηλητηριασμένους δαγκάνες.
Μ' ἄν γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὰ, εὐγεύρα θά τῆς δαγκῶσι τὸ λαρθγιή ἢ
γρηῆ ἢ σαρῶφα ἢ μάνα μας. Χά, χά, χά!
- Θωνή Γ' Τὸ κρῆμα, εἶναι τόσο ἄμορφο.
- Θωνή Α' Κότταζε ἐκεῖ! Τὰ χτακόδια παραμερίζουν νά κερῶσι κι' οἱ σκορ-
πιοὶ τραβῶνε τὴς δαγκάνες τους τρομαγμένους καὶ τὰ φέδια ἀπο-
μακρύνονται ἀπὸ κοντὰ τῆς, σὲ νάχει αὐτὴ κιὸ δυνατό δηλητη-
ριο ἀπὸ τὸ δικό τους. Τὸ μαγικό φυλακτὶ νά κρατᾷ καὶ τὰ τρο-
μάζει ἔτσι.
- Θωνή Β' Τὸν ἐρωτᾷ!
- Θωνή Α' Τὸν ἐρωτᾷ; Κιὸ λὸς νάχει τέτοια δύναμη αὐτὸ τὸ φυλακτὶ;
- Θωνή Β' Καὶ, αὐτὸ εἶναι καὶ τὰ τρομάζει καὶ τὰ κάνει νά πεθῶν φο-
βισμένα ἀπὸ κοντὰ τῆς.
- Θωνή Γ' Κιὸ εἶναι αὐτὸ καὶ τ' ἄν κάνει νά φαίνεται ἔτσι ἄμορφο.
- Θωνή Β' Ποιὸς ξέρει! Ποιὸς ξέρει!
- Θωνή Γ' Πῶς θαθελα νάχα κι' ἐγὼ ἕνα τέτοιο μαγικό, τὸν ἐρωτᾷ! Πῶς
θαθελα νάχα κι' ἐγὼ τὸν ἐρωτᾷ! Τὸν ἐρωτᾷ! Τὸν ἐρωτᾷ!
- (Ἡ ΘΩΝΗ ΣΒΥΧΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΥΝΑΜΩΝΚΙ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΤΑΜΑΤΑ)
- Γρηῆ Μάγισσα (Γελᾷ μὲ κελὰ) Χά, χά, χά, "Ὅτε τὰ κατῆρες λοιπὸν φτω-
χὸ νερεῖδωπλασμα; "Ἔφτασε μέχρι ἐδῶ, στή σπηλιά μου. Ἐτῆν
σπηλιά τῆς γρηῆς τῆς στρέγγλας μάγισσας, καὶ μόνο νά μὲ
σκεφθοῦν κίνα νά παγῶναι τὸ αἷμα καὶ τοῦ ποῦ θαρραλέου
ζωντανοῦ τῆς θάλασσας; Κι' ἐσὺ ἔνα κοντὸ ἕνα ἐδῶμας πλῶμα
βρῆμες τήν τόλμη νά φτάσις μέχρι ἐδῶ; Χά, χά, χά! "Ἔχασες
τὸ γόητρο σου γρηῆ στρέγγιλα. Τάρα ὅλοι θά σὲ περιγελοῦνε!

То уште до сега не е добиено ниту едно писмо од страна на
 Бугарските власти. Иако сега се наоѓаат во Скопје некои
 бугарски војници, но тие се војници на бугарската армија
 која е во Скопје, а не војници на бугарската полиција
 која е во Београд. Иако сега се наоѓаат во Скопје некои
 бугарски војници, но тие се војници на бугарската армија
 која е во Скопје, а не војници на бугарската полиција
 која е во Београд. Иако сега се наоѓаат во Скопје некои
 бугарски војници, но тие се војници на бугарската армија
 која е во Скопје, а не војници на бугарската полиција
 која е во Београд.

Грвн 1.
 Грвн 2.
 Грвн 3.
 Грвн 4.
 Грвн 5.
 Грвн 6.
 Грвн 7.
 Грвн 8.
 Грвн 9.
 Грвн 10.
 Грвн 11.
 Грвн 12.
 Грвн 13.
 Грвн 14.
 Грвн 15.
 Грвн 16.
 Грвн 17.
 Грвн 18.
 Грвн 19.
 Грвн 20.
 Грвн 21.
 Грвн 22.
 Грвн 23.
 Грвн 24.
 Грвн 25.
 Грвн 26.
 Грвн 27.
 Грвн 28.
 Грвн 29.
 Грвн 30.
 Грвн 31.
 Грвн 32.
 Грвн 33.
 Грвн 34.
 Грвн 35.
 Грвн 36.
 Грвн 37.
 Грвн 38.
 Грвн 39.
 Грвн 40.
 Грвн 41.
 Грвн 42.
 Грвн 43.
 Грвн 44.
 Грвн 45.
 Грвн 46.
 Грвн 47.
 Грвн 48.
 Грвн 49.
 Грвн 50.

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50

Σέ ήίκησε ένα νεροβιαισμένο ξεπλυμένο νερατόσπρασμα (Γελθεί) χα, χα χα, θύθελα νά σέ κνίζω όμως έχεις κάτι κιό δυνατό από μένα, δυνατώτερο κι' από τήν δύναμή μου. θέλεις νά μάθης άν εγώ τ' ανθρώπινο άγόρι σου. "Ε, Ναί λοιπόν, εη... Είναι ένα όρχοντόκουλο καί μένει σ' ένα άρατο καλάτι, λίγο κιό κάτω από καί κού τόν έσωσε βγάζοντάς τον στην ήμουδιά. Νό: πήρε αυτό τό κοχύλι μέ τό μαγικό βύατρο. θά πύε νά κάτσης στό σκαλοπάτια του καλατιού, κού φτάνουν μέχρι τήν θάλασα, καί έκει θά τό κίης. θά νοιώσης ένα τρομερό κόνο, κι' όμως θά σκιοθώ ή εύρά σου στό δύο. θ' άποκτίσης ένα όμορφο λευγάρι κόδια. Ήθ άν τό ζέρης κάθε φορά κού θά θάλης νά περπατήσης θά κονύε τό ίδιο σάν νά σέ σκίζουν χιλιάδες μυτερά μαχαίρια.

ΝΕΡΑΪΔΑ Δέν νοιάζουμε γι' αυτό. Δέν μέ φοβίζει ό κόνος, όσο μεγάλος κι' άν πρόκειται νά ναι, όσο κι' άν κρέπει νά ύποφέρω κάθε φορά.

ΜΑΓΙΣΣΑ Ήζερα κούτό, ήλθείο κλάσμα, τόζερα ότι θά τόλεγεσ αυτό... Καί τώρα τήν κλερωμή μου...

ΝΕΡΑΪΔΑ Ήθ πήρε αυτό τό μαργαριταρένιο μου κολιέ, είναι από τά κιό σάνια μαργαριτέρια φτειγμένο, δείγμα της βασιλικής καταγωγής μου, χωρίς αυτό, δέν έχω τό δικαίωμα νά γυρίσω στό καλάτι μου.

ΜΑΓΙΣΣΑ (Γελθεί) χό, χό, χό. Έξ νά τό κάνω ήλθείο κλάσμα; Άν ήθελα τό μαργαριτέρια της θάλασσας θάταν δικά μου.

ΝΕΡΑΪΔΑ Έότε δέν ζέρω νάχω τίποτα άλλο κού θά μπορούσα νά σου δώσω.

ΜΑΓΙΣΣΑ Έχεις τήν φωνή σου...

ΝΕΡΑΪΔΑ Τήν φωνή μου;

ΜΑΓΙΣΣΑ Ναί. Έχω άκούσει πύε έχεις μέτ περίσσημη φωνή. Πύε όταν πρραγουδύε κάνεις τους άλλους νά σ' άκούνε μαγεμένοι. Δώσε μου τήν φωνή σου κέ τότε πήρε τό μαγικό ποτό.

ΝΕΡΑΪΔΑ Κά σάν δέν έχω φωνή, τότε πύε θά μπορούω νά κάνω τ' ανθρώπινο άγόρι νά μ' άγαπήσει;

ΜΑΓΙΣΣΑ Θύχεις τά μάτια σου κού θά μιλήνε καλύτερα κι' από τή φωνή σου. Θύχεις τό κλούσια μεταξένια σου μαλλιά. Αυτά κού βάζω ριγμένα στους ώμους σου, τό έξαίολο κορμί σου φτειγμένο από τόν άφρό της θάλασα

σας... (γελάει) χαχαχαχα Καί μὴν ζεχνῶς θῆχης δύο ὄμορφα λευκὰ ποδαρῶνια. Τί ἕλλο θέλει ἔνας ἄνδρας.... "Αν κἀλί δι-τάξεις....

VNEPATAA

"Οχι, ὄχι, ὄπισθε μου τό μογικό πιστό καί πῆρε τήν φωνή μου...

MATEIA

Τόσο λοιπόν πολὺ τόν ἄγαπᾷ... Πρέπει νά ξέρης καί κἀτί ἄλλο ἄπό-μα. "Αν καταφέρης στό διάστημα ἑνός χρόνου καί τόν κἀνεῖς νά σ' ἀγαπήσῃ καί νά σέ κέρη γυναίκα του, τότε θ' ἀποκτήσης ψυχή. "Αν ὀχι τότε, θά πρέπει νά πεθάνης, γὰ γίνης ἄφρός τῆς θάλασσας, ποτέ δέν θά μπορέσης νά ξαναγίνης νεράϊδα... Λοιπόν τί λές; Κήπως μετάνιω-σες;

NEPATAA-

"Οχι, ὄπισθε μου τό ποτό.

MATEIA

(Γελάει.) Χά, χά, χά. α Πάρτο κουτόπλοσμο. Πάρτο κι' ἐγώ γιά ἀντάλλαγμα κέρως τήν φωνή σου, χά, χά, χά Καί τώρα πῆγαίνε, ἄρκετά ἔχασα τόν κοιρό μου μαζί σου.

(ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ)

AGOTI

"Ενας χρόνος πέρασε μικροῦλα μου ἀπό τότε πού σέ βρήκα λικοθυμω-μένη ἐδῶ ἔξω, στό σκαλοπάτια τοῦ παλατιοῦ μου. Κι' ὄμως θαρῶ πῶς σέ γνωρίζω χρόνια. "Αμα δέν σ' ἔχω κοντά μου νοιάζω μιά μοναξιά καί μιά κλήξι. Σ' ἄγαπᾷ, σ' ἄγαπᾷ σάν μιά μικροῦλα ἀδέλφουλα. Ποτέ δέν εἶχα ἕνα πλῆσμα δικό μου πού νά τ' ἄγαπᾷ μέ μιά τρυφερότητα. "Αν σ' ἔχανα θῆταν σάν νά ἔχανα τόν ἴχιο τόν ἑαυτό μου, κῆθομαι καί σοῦ μιλάω ὦρες κι' ὦρες. Καί σέ μ' ἄκουε χωρίς νά μπορῆς νά μοῦ πῆς τί σκέφτεσαι. Τί νά κρύβῃ ἄραγε αὐτό τό ἄρωτο κακοῦλακι;

NEPATAOYAA

(Η ΘΩΝΗ ΤΗΣ ΜΕΛΑ ΑΠΟ ΘΩΑΤΡΟ)

Τί κρῖμα νά μή μπορῶ νά τοῦ μῆσω. Καταραμένη γιά σ' ἐπιγῆλα πού μοῦ πῆρες τήν φωνή. Τί κρῖμα νά μή μπορῶ νά τοῦ πῶ τί αἰ-θένομαι γι' αὐτόν. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀγάπη μου. "Αγαπημένω μου, γιατί νά μὴν ἔχω φωνή νά μπορῶ νά σοῦ μιλήσω, ἢ μάλλον ὀχι, θῆθελα νά σοῦ τραγουδήσω ἕνα τραγούδι, πού νά λῆθ' ὅλο τόν κόνο, καί τήν θλίψη τῆς καρδίης μου, ὅλη μου τήν ἀγάπη καί τήν ἐρωτα γιά σένα. Ἐνα τραγούδι πού θά μιλοῦ-ε γιά τό παράξενο χρώμα τῶν ματιῶν σου μέ τήν

... (1945) ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

ΑΔΥΚΑΤΗΝ

ΑΙΤΙΩΝ

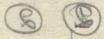
1220

... ΟΥΧΙ...

... ΔΙΑΤΗΝ

ΑΙΤΙΩΝ

...
 ...
 ...

(ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ)

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

ΙΣΟΤΑ

(Η ΟΜΗΝ ΗΝ ΕΝΑ ΑΝΘ ΘΕΑΤΡΟ)

ΚΕΡΑΙΟΛΑΙΑ

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

δυστραφετή λήψη και για την νοσταλγία που ξεκινάει μέσα μου το
 γολαζοκρίσινο χρώμα τους. Θά σου τραγουδούσα για το καλάτι, κάτω
 έκει, στο βόθρο της θάλασσας, όπου μεγάλωσα, και όλα έχουν αυτό το
 άκαλό το ήρεμο εώς των ματιών σου. Θά σου τραγουδούσα για μια νύχτα
 τα, μια τρικυμιασμένη νύχτα, και τα μούτρα τα σκοτεινά σύννεφα. Είχαν
 κρύψει το φεγγάρι τότε, και έννοιισα για πρώτη φορά την καρδιά μου
 να τρεμουλιάζει από άγάπη για ένα χλωμό ανθρώπινο κλώσμα που νόμι-
 ζα πεθαμένο....

ΑΓΟΡΓΙ

Τί να σκέφτεσαι άραγε μικρούλα; Τόσες φορές άναρωτιέμαι τί να
 σκέφτεσαι, τί μπορεί να σκέφτεσαι; Γιατί τόχα να είναι θαλιμένο
 πάντα το άρωμα της προσωνιάς. Πόσο λυπημαί μικρούλα μου και δεν
 μπορείς να μου μιλήσης. Η ά κρύβεις άραγε λίγη άγάπη για μένα στην
 καρδιά σου; Η ά, ναί, δεν μπορεί το νοιάζω, μ' άγαπείς και σύ λιγάκι...
 πως να βρέθηκες στο σκολοπόδια του καλοτιού μου; Από που νήρθες;
 Η ά γνώριες και σύ την κακία της μανιασμένης θάλασσας; Ποτέ δεν θ
 θά το μάθω κανείς δεν θά βρεθεί να μου το πη. Και σύ φτωχό άγαπη-
 μένο μου κλώσμα, ποτέ δεν θά μπορούσες να μιλήσης.

ΝΕΡΑΙΑ

Καταρομένη τριά στρίγγλα. Οίδι από το κού φαρμακερά, ήξερες τί έκα-
 νες όταν μου κήρες την φωνή. Άλοιμένο, ποτέ δεν θά μπορούσα να του
 φανερώσω την άγάπη μου. Ποτέ. Τί είναι ο πόνος των κοδιών μου, μπρός
 στο άναίτικο αυτό μαρτύριο, να μην μπορεί να του πω τί αισθάνομαι.
 Άν ο' άγαπώ άναρωτιέσαι καλό μου; Εμάς; Εγώ; και κάθε βήμα που κάν
 να είναι και μια χειριδί, και πρέπει να υποφέρω για σένα; Πού κέρ
 μου άνασποή είναι κι' ένας άναστεναγμός απ' άγάπη για σένα. Η ά σφικτό
 τέρας της θάλασσας, καταρομένη κριά μάγισσα, και έκριβες την κόλαση
 μέσα σου. Τόξερρες, τ' οξερρες, κέρνοντιές μου την φωνή, ότι ποτέ δεν θά
 μπορούσα να του προκαλέσω έτσι τον έρωτα. Τόξερρες και μόνο οίκτο
 και λίγη τρυφερότητα θά κέρδιζα. Ποτέ δεν θά μπορούσες να μάχθω τον
 τέλειο ανθρώπινο κλώσμα, σάν γυναίκα. Τριά στρίγγλα γιατί, γιατί
 με καταδίκασες έτσι;

ΑΓΓΕΡΙ

Ξέρεις μικρούλα μου, νομίζω πως ήν ποτέ ξεραυδύμουνα, ή γυναικία
 κού θ' άγαπούσα, θήπρεκε νά σου μοιόζει. θήπρεκε νάχη τήν δική
 σου καλα: όνη καί τρυφερότητα καί διακρίνω σ' άγαπημένα σου ματό-
 κια. Τήν ήρεμία καί άκαλα: όνη καί φαναρώνει άκόμα κι' ή κόρα σου
 κίνηση. Μικρό φτωχό μου σ' εντροφε. Πόσο κίμαιρόμαι γι' αυτή τήν
 σιωπή σου. Πόσο θά κρέκει νά κούεις καί εσύ. Του ύπόσχομαι νά μήν
 κήρα ποτέ μέ ποτέ νά σ' άγαπή. θάσαι γιό μένα πάντα ή μικρή άδερφή
 λα μου, τό τρυφερό, τό άκαλό κλασματόκι, ήου βρήκα ένα κρωί έδω έξω
 στα σκολοκάτια. Καί τώρα κηγάινω μέσα νά δω ήν είναι όλα έτοιμα
 σύμφωνα μέ τίς διαταγές καί έδωσα , γιό τόν άποφινό χορό. Ξέρεις
 ό χορός είναι προς τιμή σου. θά γιορτάσουμε άπόψε τά γεννήλια
 σου. Σήμερα είσαι ένός χρόνου. Αλλά ή Ελαίνεικενα χρόνο άκριβώς
 άπό τήν ήμέρα που ής ήρθες τό καλότε

(ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΝΕΡΑΤΑΟΥΑΑ

"Ένας χρόνος πέρασε.. Ένας χρόνος άπό τήν ήμέρα καί εγινα άνθρω-
 πος. Σήμερα τελειώνω ή προθεσμία τής γριάς μάμιας σου. Άγαπημένο
 μου ήγόρι, άπόψε, όταν γιορτάσεις τόν έρχομό μου θά είναι καί ό
 χαμός μου μαζί. ^{όδν} Αύριο θάμαι κιά κάρη ένας άφρός άπό τό άσμα
 καί θά χαϊδέσθ τά μαρμαρένια σκολοκάτια του καλατιού σου. Κι' ο-
 μακ θά σ' άγαπή πάντα, πάντα. Τί κριμα νά μήν μάθησ καό σ' άγθ
 κησα, τί κριμα. Γιατί νά παραπονιόμαι έγώ ένα φτωχό κλάσμα τής θδ-
 λασσας άφου λένε πως οτους άνθρώπους συμβαίνει συχνά αυτό, ν' άγα-
 πήνω κήποιον άλλον μ' όλη τους τήν σιχή. Κι' αυτός νά μήν μερρέσει
 νά νοιώση ποτέ τήν δύναμη αυτής τής άγάπης;

(Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΑΜΑΤΑ)

ΝΕΡΑΤΑΟΥΑΑ

(ΑΝΟ ΝΑΚΡΥΑ) "Ε, Νερδύτα, άδερφή μας, άδερφή μας, άκοις είμαστε
 έμετε οί άδερφός σου, οί άδερφός σου.

ΝΕΡΑΤΑΟΥΑΑ

Οί άδερφός μου... Ξόρα κήθ νά τους άπαντήσω άφου δέν έχω τήν
 φωνή μου.;

ΝΕΡΑΤΑΑ

"Ε νερδύτα άδερφή μα, άκοις.. Άκοις; είμαστε έμετε οί άδερφός σου
 "Αν ής άκοις καί μπορής άπό μα νά καταλάβης τήν μιλιό μας

ακούσε λίγο το κεφάλι έτσι θα καταλάβουμε ότι μας άκουσε. "Αραίο;"
 "Ποτε λοιπόν μας άκουσε;" Η γριβή μάγεισα μας είπε ότι σου πήρε την
 σωνή. Είπε επίσης άκομα ότι με το χάρωμα της αυριανής μέρας θα κρέ-
 νει να έθδνης. Όμως έρατε την παρακολούσαμε πολύ, τίς δάσαμε γι' άν-
 τλαγμα τή κλούβια χρυσσένια μας μολλιέ και εκείνη τό κωτερό
 αυτό μαχαίρι που κρατεί. Άκόφε βρόδυ μετά τό χορό όταν θάχουν αβύ-
 ροι όλο τή γάτα του καλατιού κι' ό υννος θύχη κλειση τή μάτια των
 άνθρώπων κήγαινε σιγά σιγά κοντά στο κρενβάτι που θα κοιμηται ό
 άγακημένος σου, και βύθισε στην καρδιά του αυτό τό μαχαίρι. Μετά τή
 τρέξε γρήγορα και πήδα στη θάλασσα. Η γριβή φαρμακείτρα άκουχέθηκε
 να γίνης κλάι νεραίδα. "Αν δέ κάνης όμως αυτό που σου λέω, αυριο δέ
 θα άπερχεις, κιά. Και τώρα μην κουνηθετε γιατί έτσι και είναι άνθρω-
 πος δέ φοβόμαι θα προκαθήσω να πλησιέσω έγω ή μεγαλύτερη και θα
 σ' έβλεω τό μαχαίρι στην άκρη του σκαλιού.

(ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΑΝΘ ΚΟΑΥΜΗΙ)

ΗΕΡΑΙΑΔΑ

(Από κοντά) Άσλη κέρα άδερφούλα να έδεω στο άκουμπώ τό μαχαίρι
 και τώρα γιό σου, καλή τύχη. Η γιαγιά μου είπε να σου κιά πως σε
 περιμένει. Γιό σου. (ΑΝΘ ΜΑΚΡΥΑ)

Γιό σου άδελφή καλή άντιόμωση.

ΟΩΗ ΓΥΝ.

Καλή άντιόμωση άδερφή μας (ΜΟΥΣΙΚΗ ΘΟΥΡΥΒΟΣ)-ΑΝΘ ΕΥΜΑ)

(ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΥΜΑΤΑ)

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ

Και τώρα, θάθελες καλή μου νόουδης τό τέλος τής αυτής της ιστο-
 ρίας, θα φαντάζεσαι κιά εκείνη πήρε τό μαχαίρι και τό βύθισε στην
 καρδιά του άγακημένου της. Αυτό δέν θα έχανε κιά άλλη γυναίκα; κιά
 γυναίκα όμως θα ήταν ένα ανθρώκινο κλάσμα με φυχή και ευνοιά με
 άδυναμίες. Άλλο ή νεραϊδούλα δέν είχε φυχή. Γιαυτό δέν δέ τασε, κιά
 τασε τό μαχαίρι μακριά, και με τό χάρωμα της αυρης, όταν όλοι κοι-
 μόντουσαν άμέριμνοι με τό καλότι, άφού έβλεπε τό κλειστό άπό τόν
 ύπνο μάτια του άγακημένου της, κήθηκε στην θάλασσα και χόθηκε.

Έγινε άφρός, ένα άπό τό πολλά κίματόκια τής θάλασσας. Έως νά είμα
 κι' έγώ που σου χαίδεθα τόση άρα τό λευκά πόδια σου και σου μιλάω
 χωρίς έσύ νά μ' άκούς. Έως άν μπορούσες νά μ' άκουγες νά σ' άρρω
 σούτη ή ιστορία μου. Καί έχες ν' άρρωσες και επί φίλες σου όταν θά
 τήν διηγόσουνα γιά δική σου κήκοιο βράδυ. Ποιός ζέρει;

(Η ΘΩΝΗ ΧΑΝΕΤΑΙ ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ)

Ποιός ζέρει; Ποιός ζέρει;

(ΜΟΥ. ΙΚΗ)

Τ Ε Α Ο Κ

1. В соответствии с постановлением
 Правительства Российской Федерации
 от 12.01.2001 № 100-П, в целях
 реализации государственной политики
 в области культуры, искусства,
 физической культуры и спорта,
 сохранения историко-культурного
 наследия, развития культуры
 и искусства, физической культуры
 и спорта, повышения уровня
 жизни населения, обеспечения
 конституционных обязанностей
 граждан Российской Федерации
 по защите Отечества, а также
 в целях реализации государственной
 политики в области культуры,
 искусства, физической культуры
 и спорта, сохранения историко-культурного
 наследия, развития культуры
 и искусства, физической культуры
 и спорта, повышения уровня
 жизни населения, обеспечения
 конституционных обязанностей
 граждан Российской Федерации
 по защите Отечества, а также

(И.В.ИО)

Подпись: И.В.ИО

(И.В.ИО)

И.В.ИО
